

DIANKA ȘI TOMCIK

În Asia Centrală, între două râuri mari, se întinde un ținut roditor. În limba kazahă se numește Djetî-Su, iar în limba rusă, Semirecie, ceea ce înseamnă „cele șapte râuri”.

În Semirecie sunt multe păduri, munți, văi pline de verdeață și livezi. Mai ales unul dintre orașe este vestit pentru livezile sale întinse de meri. Orașul se numește Alma-Ata, adică „Tatăl merelor”.

născuți. Liutnea crezu că puii de lup vor să se furișeze lângă puii ei. Se năpusti afară, îl apucă pe Tomcik de ceafă și-l scutură bine.

Ne-am repezit imediat să-l salvăm pe puilul de lup.

Liutnea îi dădu drumul și amândoi puii de lup, Diana și Tom, fugiră imediat înapoi în fierărie și se ascunseră sub cuptor.

Sărăcuțul Tom! A ieșit și el o dată în lume

Am stat în pat aproape două luni.

Rămasă singură, fără Tom, pe deasupra și fără mine, care eram bolnavă, Dianka s-a întristat foarte tare. În primele zile nici nu voia să mănânce, scheuna și se zvârcolea. Toți credeau c-o să moară.

Eram bolnavă, aiuram, iar când îmi recăpătam cunoștința, îi rugam pe toți s-o mângâie pe Dianka, să-i dea de mâncare și să aibă grijă de ea.

—I-au dat de mâncare Diankăi?... Dar Dianka a dormit? întrebam eu de fiecare dată

Nu mai aveam ce face: o bucată foarte mare era numai zdrențe.

Obiceiul acesta de-a mânca orice îi ieșea în cale era lucrul cel mai neplăcut la el și-avea să ne coste foarte mult. Perdelele de la ferestre, fețele de masă, prosoapele, toate purtau urmele „atenției” lui Mișka. La cea mai bună rochie a Iuliei, chiar în față, Mișka a decupat o gaură imensă, rotundă.

Ce de lacrimi și plânsete!

Într-o zi tata a avut nevoie de cheia de la

sau colțunași! Pescuia toți colțunașii din supă și-i așeza rânduri-rânduri lângă ceașcă. Sorbea supa grasă și apoi, ca desert, înghițea colțunașii unul câte unul.

În timpul mesei Vaska era ca nebun. Se întindea pe podea și prindea ceașca cu amândouă labele din față, nu cumva să se apropie cineva de ea! Odată una dintre surori s-a aplecat să-i aranjeze ceva. Vaska pufni în ceașcă, se strânse și, cu o mișcare puternică, o zgârie pe sora mea pe mână.

Câinii erau mai precauți decât noi. Se fereau întotdeauna de puiul de tigru atunci când mânca. Numai Mailik, cel care se jucase cu el încă din prima zi, se încumeta să-și bage botul în farfuria lui, iar tigrul, ce e drept, cu

și adânc.

Dar asta nu-l tulbura câtuși de puțin pe hoțomanul nostru roșcat. Era întotdeauna sătul și prindea găinile nu ca să le mănânce, ci ca să se amuze.

Erau zile foarte călduroase și, nu peste multă vreme, rezervele lui Frant au început să miroasă îngrozitor.

— Ce arome sunt astea? se mira tata strâmbând din nas. Nu se poate respira, pur